

DÜŞ

2.YIL ÖZEL

1 	2 	3 	4 	5
6 	7 	8 	9 	10
11 	12 	13 	14 	15
16 	17 	18 	19 	20
21 	22 	23 	24 	25
26 	27 			

DÜŞ

Aylık; edebiyat, fikir ve sanat dergisi.

Genel Yayın Yönetmeni

Samet Mutlu

Görsel Yönetmen ve Tasarım

Bengü Naz Türkmen

İletişim

Instagram: [dus.dergisi](#)

Eposta: dusdergisioffical@gmail.com

DÜŞ 2 YAŞINDA!

Önce siz bir hayal kurarsınız; daha sonra o hayal, yavaş yavaş sizi kurmaya başlar.

Samet Mutlu

2

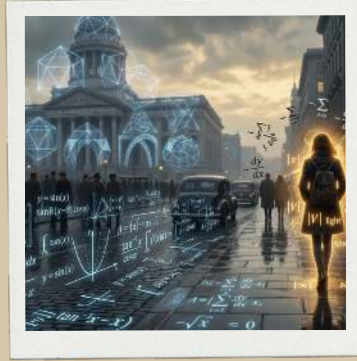
İÇİNDEKİLER

8

BUZ

Samet Mutlu

9

MUTLAK
DEĞER

Bengü Naz Türkmen

10

EŞİK

Sennur Mutlugil

11

EVLAT

Zuhal Serap Kılınç

12

AKŞAM ÖKSÜZÜ

Ümit Aras Dağlı

13

AFFETMEM ASLA
SENİ

Tuğba Martin

14

ÇİÇEKLİ FİSTAN

Ebru Yücel Savaş

15

BOŞ KAYIK

Hatice Güray

16

VİCDAN TİYATROSU

Emirhan Denizli

17

İYİLEŞMEK

Buket Ayaz

18

BULUT.VE VERESİYE

Emirhan Koşar

19

VİRANELER KOYU

Yağmur Kaplan

20

YAZILAMAYAN

Aziz Erdoğan

21

BİR SOMUN EKMEK BİR AVUÇ DÜŞ

Ceyda Güneş

22

İMECE BAHARI

Zeynep Uzun

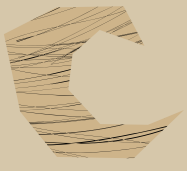

23

ÖMÜR TÜKETİM RAPORU

Uğur Ünen

24

SERKEŞ

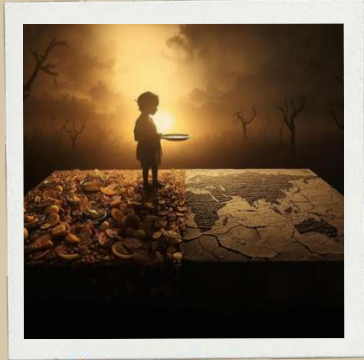
Seha Deniz

25

BİR DESTANIN
SESI ÇANAKKALE

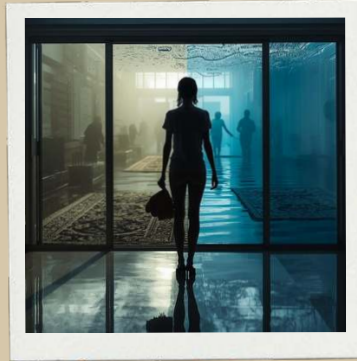
Beyza Nur
Sönmezdağ

26

DÜNYADA AÇLIK
KRİZİ

Meryem Bağırova

27-28

TEMİZ EVİMDEN
UTANDIM O GÜN

Ayşe Rumeysa Aydın

29

YADİGAR

Dilşah Gül

30

BÜYÜK RESMİN
SESI

Meryem Güngör
Doğrukartal

31

SİHİRBAZ

Emel Uğurlatan

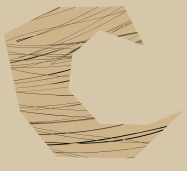

32

YERİNİ BİL KADIN

Nebahat
Kırlioğlanlar

33

EMEK OLMADAN
YEMEK OLMAZ

Beyza Kiraz

34

UÇURTMASI
KIRILMIŞ AŞK

Alkım Türk

35

VEDA

Deniz Söylemiş

36-37

MENEKŞE
KOKUSU

Gamze Ay

38

HUZURSUZ

Leyla Güney

39

MÜNZEVIDENSİN

Ceylin Melis Doğan

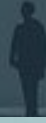

Buz

Samet Mutlu

Aklıma sürülmüş bir kar lapası
Bilmem nereden gelmiş
Peki neden durmamış yağmur
Zamanların en güzelinde
İnadına yağmış

Kaç gerçekten iz taşır rüyalar
Ölümün provası değil midir uyku
Duygular sessiz
Donmuş artık büyük kara parçası

MUTLAK DEĞER

Matematiği oldum olası sevmedim. Hesapları, problemleri, denklemleri... Hepsi bana çözümden çok sorun yaratan bir sistem gibi gelirdi.

Küçükken bir öğretmenim, "Matematiği canlandırırırsanız anlarsınız," demişti. Sağ olun hocam. Şimdi hayat bana matematiği istemediğim kadar canlı gösteriyor.

Mesela sabah kalkıyorsunuz. Gayet pozitifsiniz.

Güzel bir kahvaltı yapmışsınız, her şey yolunda. Sonra dışarı çıkıyorsunuz, arabaya binyorsunuz ve bir anda etrafınız sinirli insanlarla doluyor.

İşte orada matematik devreye giriyor. Siz pozitifken negatifle çarpışmayın. Çünkü matematikte de, hayatta da kural aynıdır: Pozitif ile negatif çarpışınca sonuç çoğu zaman negatife kayar.

O yüzden bazen en iyi çözüm, negatiflerle hesaplaşmaya çalışmak değil, onlardan uzak durmaktır.

Hayatta bir de problemler var. Matematikte olduğu gibi.

Benim hayatımda da istemediğim kadar problem oldu. Çeşidi bol, çözümlü zor. Ama matematikteki gibi, çoğu zaman sonunda bir çözüm bulunuyor.

Tabii bazen sonuçlar biraz garip çıkabiliyor. Matematikte olduğu gibi...

Babanın yaşı çocuktan büyük çıkıyor, havuzlar taşıyor. Ama yine de bir şekilde denklem çözümlüyor.

Bir de ismi duyulunca insanı geren konular var. Benim için trigonometri.

Başta güzel gibi görünür. Ama içine girince insanı biraz yorar.

Biraz devlet kurumları gibidir aslında. Kapıdan girerken umutlusunuzdur ama içeride uzun uzun bekletir.

Ama matematikte sevdiğim bir konu vardı: mutlak değer.

Çünkü mutlak değerde sonuç asla negatif olmaz.

Belki hayat da biraz böyle olmalı.

Gerçekten değer verdiğiniz insanlar, sizi hiçbir zaman negatife düşürmez.

Şimdi öğretmenimi daha iyi anlıyorum.

Matematik gerçekten kitapta değil, hayatın içinde anlaşılabilirmiş.

Meğer ben matematiği hiç sevmemiş değilmişim.

Sadece soruların hayat tarafından sorulacağını bilmiyormuşum.

Bengü Naz Türkmen

EŞİK

Çoktan aza,
Azdan çoğa sevdim.
Bir eşiğin önünde
Adım atmaktan yoruldum.
Yanlış kalplerde kalmaktansa
Yalnızlığı seçtim,
Özgürlük sandım.
Düşlerimi
Kendi koyduğum kuralların arkasına sakladım,
Kalbimi
Şeffaf bir tepsi gibi taşıdım
İzleriyle.
Unutmak
Hatırlamaktan kolay gelince
Hayatı askıya aldım
Belirsiz bir süre.
Sorular çoğaldı,
Kafesimdeki kaplan uyandı.
Zincirleri kırdı
Halkaları
Kendi boynuma geçirdim.
Zor oldu
Ama alıştım.
Sonra
Kendime uzandım,
Bir ağacın gölgesinde
Sallanır gibi.

Kurtla, kuşla, toprakla konuştum,
Tutunamayan tohumla.
Zehrimi
Suya bıraktım,
Yağmurla.
Arındım.
Fikirlerim çıplak,
Bedenim sade.
Saçlarımdan anılar süzüldü,
Kırpıklarımın
Bir damla mürekkep.
Yazdım.
Kimi gönülde süzgeç oldum,
Kimi elde
Bir iz.
Ve hâlâ
Aynı yerdeyim:
Eşikte.

Sennur Mutlugil

Evlat

Bir gün kocaman gözleriyle çıkagelir,
Oturur kalbinin ortasına.
Gülmenin nasıl olduğunu
hatırlarsın.
Birgün bütün ışığıyla çıkar gelir,
Kalbin öyle aydınlanır ki,
Acıların saklanacak yer
bulamaz, kaçır gider
yüreğinden..

Birden birşeyler değişir
hayatında,
Tatlı bir telaşa düşersin.
Korkarsın gelecekten,
yetememekten.

Olur olmaz ümitler yeşerir
içinde.
apansız sarılırsın
süt kokulu gerdanına.
Bahar çiçekleri açmıştır artık dallarında..

"Evlat" dersin adına.
her duvara
çarptığında.
Her Düştüğünde "evlat" gelir aklına,
Ya düştüğümü anlarsa.
Ayakta durursun

Kimseye tutunmadan
Soranlar olur
hiç yok mu dert tasa..

"Evlat"Dersin,
Dayanma gücüdür hayata!

Akşam-Öksüzü

Nereye gideceğiz burası bitince?

Hadi içimi ıslat, gövdenin gülümseten teriyle.

Bil, gamzesi olan o kuşu gördüm sonunda.

Hadi bana, kendi halinde yanan

bir ışığın şarkısını söyle.

Bak, yıldıya bırakıyorum üzüldüğün bütün atları.

Böylece, at arabası boyayanların namlusuna

alın yazısı oluyor ismim.

Biz ki cebrail'siz peygamberler çağındayız

sevgilim.

Aldırma boşver;

Belki en güzel yalanı ben söylerim,

belki vahiy sayılır da,

sana bir avuç hurma getiririm.

Artık evlerin başladığı yerde değil de,

bir mezarlık yolunda diniyor dişimin ağrısı.

Cebimde kurumuş bir karanfil

sancılı dağılıyor şimdi

ve annem bir gurbet türküsü

söylerken öldü.

Sevgilim,

akşam-öksüzü koydum o gamzeli kuşun adını.

Süleyman değilim ama söyledi; (öttü)

Bir göç dönüşüymüş de,

senin terinle yıkamış yüzünü ve canını...

Ah!

Yine de söyle,

nereye gideceğiz burası bitince?

İçimde, öreni ölmüş,

tezgahında çürüyen bir kilim

perişanlığı varken

Bitince burası, nereye gideceğiz seninle?

AFFETMEM ASLA SENİ

Kırk metrekarelik çalışma odasında, mis gibi ahşap kokan antik meşeden imal edilmiş iki metrelik çalışma masasındaki parşömenlere, altın uçlu divitini batırdığı Hint mürekkebiyle aklındaki hikayeyi karalıyordu

Alpler'e bakan manzarasında İngiliz çayını yudumlarken çıkaracağı ve yok satacağından bir hayli emin onuncu kitabı üzerinde çalışıyordu. Zaten hayatı sırf yazmak için yaptığı seyahatlerle geçiyordu.

Amaaaan, yok yahu; beyaz tabla eski bulaşık makinesinin üst kısmından bozma bir masa... On beş senesi var. Evim Alpler'e değil, Alperlere bakıyor.

Meşhur internet sitesinden bakındığım her masa ya çocuk masası çıkıyor ya da bildiğin suntalam, antik çam kaplama yapmışlar. Çay dökülse annemin keki gibi kabarmak ki ben çok sakarım. Çayım da İngiliz değil, en ucuzundan ve sallama.

Seyahatlerim tamamen sağlık turizmi üzerine... Parşömenler Kemeraltı'ndan; yine on beş liraya satılan eski tarihli Ece ajandaları. Kalemler bal gibi de tükeniyor. En son bir liraydı bak.

İki buçuk gündür başım çatlıyor. Nasıl ama!!! Biri aniden eve girse ve beni elimde kutu kutu ağrı kesiciyle görse yanlış anlaşılmaya müsaitim.

Eski yılbaşlarını bilmem ama nerde o eski apartmanlar? Gerçi bu apartman da en az otuz yıllık. Duvarlarda yalıtım ı ih.. İki üst kattaki komşu hapşırırsa "çok yaşa" diyesim geliyor.

Tam bulunduğum katın boş olduğuna sevinirken halalarından kalma bir ev olduğu hatırlayan hatırlı(!) komşularım geldi.

Abla, henüz ben annemin rahmindeyken revaçta olan Ajda'nın "Affetmem Asla Seni" şarkısını dinlemekle kalmıyor, ona bağıra bağıra eşlik ediyor. Sonra bi'daha. Bi'daha...

Bir kere dinledin yeter. Ben bile kulaklık kullanıyorum ayıp olmasın diye. Nerde o eski düşünceli komşular?

Eskidik mi biz? Yoksa düşüncelilik mi demode oldu?

Şu an iki ihtimal arasında gidip geliyorum:

Bir fincan şeker bahanesiyle eve girip dinlediği alet her neyse camdan dışarı atmak.

Ya da affedemediği abinin yakasına yapışmak. Ama insanız ve şiddete karşıyız.

Şu baş ağrısı toleransı düşürüyor. Sakiniz.

Bir de yukarıdan bulaşık suyu boşaltıp bize "head and shoulders" yerine deterjan ile duş aldırın üst komşu var. Ona karşı nasıl bir medeniyet dili kullandınız, hatırlayan var mı?

Hem Yıldırım Gürses daha güzel söylüyordu işte. İnat değil mi?

"Ateş olup yaksan da

Gonca güller taksan da

Affetmem asla seni..."

Ben mi?

Ben affetmem demiyorum.

Ama biraz sessizlik rica ediyorum.

Eşi, büyük şehirlerde çalışmak için köyden ayrılmıştı. Son gidişinin üzerinden oldukça uzun bir zaman geçmişti. Küçük kızı neredeyse dört yaşına gelmiş ama henüz babasını görememişti.

O gün akşam yemeğini yemişlerdi, harmanda çay doldururken birden kundura ayakkabıların çıkardığı sese doğru kafasını çevirince onu gördü. Hemen kalktı büyük bir mutlulukla koşarak boynuna sarılmak istedi ama kocası bir adım geri çekildi. O an dünyası başına yıkılmıştı, olduğu yerde kalakaldı, kulakları söylenecekleri duymamak için derin bir kayıp yaşadı.

Adını haykırırcasına bağırarak kaynanasının sesi, onu o kahreden gerçekliği geri getirdi:

-Kör olasıca seni, çayları getir, ağzımız kurudu!

Sofaya geçti, doldurduğu çayları ikram etti. Buz gibi sessizlikte kelimeler havada sarkıp olmuştu, kesinlikle hiçbir şey duymuyordu. Gözleri geçen kış ne hayallerle dokuduğu kilime dalmışken kulağında kocasının sesi yankılandı, döşeğini dama sermesini buyuruyordu.

Kaynanası bunu duyunca yerinde hafifçe kıpırdanıp oğluna ters bir bakış fırlattı, ona da odadan çıkması için el etti. Bedenini zorla sürüye sürüye çocuklarının uyuduğu arka odaya geçti. Zifiri karanlık gece kendi kaderinden daha aydınlıktı artık.

Kapının çarpma sesiyle fırladı yataktan, soluğu kaynanasının yanında aldı. Kocası sabahın ilk ışıklarıyla tek kelime etmeden kızlarını bile görmeden çekip gitmişti. Kaynanası anlattı: Büyük şehirde güzelce bir kızı kaçırmıştı. Kız hamileydi, onu hemen nikahına almak istiyordu. Şimdi geri dönmeliydi, ama tekrar gelecekti. Şehirde işlemleri başlatacağı, boşanmanın hemen gerçekleşmesini istiyordu.

Kaynana bütün gece oğlunu vazgeçirmeye çalışmış ama ikna edemeyince, oğlu kapıyı çarkıp gitmişti. Dizlerini dövüyordu, seni doğuracağıma taş doğursaydım diye figan ediyordu. Bir ara göz göze gelince gelin kaynana birbirlerine sarılıp ağladılar. Çok mert kadındı kaynana, gelini ve kızları hiçbir yere bırakmayacağını söyledi. Söyledi söylemesine ama gelin kabul eder mi hiçkırklar arasında duramam artık buradalarda ben diye diye sesi artık neredeyse çıkmaz oldu. Gözyaşlarını sildi, üç beş parça eşyayı bohçasına koyup abisinin evine vardı.

Arkin öte tarafı babasının eviydi. Babası yıllar önce vefat etmişti ama abisi vardı dağ gibi. Kayınvalide engel olamayınca gitmesine, gelinle torunların peşlerinden gitti. Bir elinde tırpan bir elinde sigarası tarlaya çıkmak üzere olan abi bacısıyla çocukları arkalarında da kaynanasıyla onlara doğru geldiğini görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

Hızlıca akşam aşanları anlattı gelin, kaynana ağzını açıp hiçbir şey söylemedi. Abinin tamam bacım sen burada kal demesinin üzerine kaynana çocukların yeri baba evleridir deyip gelinle abisinin ağızlarını açmasına fırsat bile vermeden çocukları alıp kapıdan çıktı. Gelin kızlarının arkasından bakakaldı.

Abisinin evinde her işe koştu gelin; çamaşırları yıkadı, geceden hamuru tuttu, sırtından odun eksik olmadı ama abisinin karısına bir türlü yaranamadı.

Çok geçmedi üstünden 3-4 ay sonra, akşamdan yıkan, paklan, hazırlan dedi yengesi. Komşu köyden bir adama verecek abin seni derken ağzı nasılda kulaklarındaydı. Koşarak abisinin yanına vardı, gözleri uzaklara dalan abi bacısına kayıtsız kaldı. Bilirdi de elinden bir şey gelmezdi, artık istese de bu karardan dönmesi mümkün değildi, söz verilmişti.

Gelin, akşam üstü büyük kızını çeşme başında yakaladı. Kardeşini al akşam haber saatinde ahıra in kızım diye sıkıca tembih etti. Gizlice kimseye görünmeden ahıra girdiğinde kızlarının oracıkta el ele tutuşmuş beklediklerini gördü. Öptü, kokladı onları, kokularını içine iyice çekti. Yarın beni götürecekler, kardeşin sana emanet dedi büyük kızına. Ahırdan koşarak çıkarken kapıda onları izleyen kaynanası, kızlar bana emanet, ben onları kimseye vermem, gözün arkada kalmasın diye tekrarlıyordu.

Üzerinde çiçekli fistanı, elinde bohçası ile onu kahverengi bir atın terkisine atıp götürdüler. Gözü kızlarını aradı, kalabalığın arkasında ebelerinin ellerini tutmuş ona sessizce bakıyorlardı.

Keşke biri ona gitme deseydi...

Boş Kayık

Güneş batıyor mu doğuyor mu?

Ufuk çizgisinde karanlığı takip eden kırmızılık günün mü gecenin mi habercisi?

Bu soruların peş peşe aklından geçmesine neden olan manzaranın içinde kayboldu sanki Azra. Göz kapaklarını tüm ağırlığına rağmen kaldırıp, başını hafif arkaya doğru eğdi ve gökyüzüne baktı. Anlamaya çalışıyordu, kızılığın üstü eğer açık renk ise gün geceye dönüyordur, yok eğer koyu renk ise o zaman gece güne dönüyordur diye düşündü. Ne kadar zamandır burada böyle oturuyordu ki vakti kaçırmış, zamanı karıştırmıştı.

Hep çok sevmişti burayı, sığınak gibi kendiyile kalabildiği yerlerden biriydi. Hele bu ara yaşadıklarından sonra zaten bir yerlere sığamıyordu. Olduğu yerde biraz kıpırdandı, kıpırdandıkça üzerinden düşen her bir kum tanesinin diğerleri ile buluşmasını izledi. O kadar sessizdi ki buluşan kum tanelerinin sesini duyabiliyordu.

Gökyüzü ve denizin birleştiği yerde açıkta demir atmış boş kayığın bu hali hafızasına yer etmiş bir manzaraydı. Bu da en sevdiklerinden. Neden seviyorsun Azra sen bunu diye sordu kendi kendine. Mırıldanırken çıkardığı sesi yabancı gelmişti kendine. Soruyla birlikte kafasından hızla geçti kelimeler yalnızlık, huzur, sakinlik, sükûnet, sevgi, kaçış, varış. Son iki kelime çok çarpıcı geldi çünkü ilk kez bunları fark etmişti. Kaçış ve varış tıpkı zamanın gece mi gündüz mü olduğunu anlamayışı ile aynı yerden geliyordu.

Çocukluğuna gitti, evet çocukluğu, bu yer, bu manzara oradan geliyordu. Yazları burada anneanesi ve dedesi ile kaldığı zamanlarda dedesi ile balığa çıkardı.

Dedesinin “haydi kuzum uyan bakalım balık vakti” diyen sesi ile uyanır, açılan pencereden giren yasemin kokusu takip ederdi. Sabah oldu demektir. Gülümseyerek açardı gözlerini. Yasemini Azra doğduğunda dikmişler, “senin gibi güzel büyüyor bu derlerdi hep. Hazırlanıp merdivenlerden inerken kokular değişir fırından çıkmış poğaçaya kokusu, dedesinin kahve kokusuyla birlikte dolanırdı evin içinde. Anneanesi çantayı hazırlamış bahçeyi sulamak için verandada onları bekliyor olurdu. Gökyüzü tam da böyle alacakaranlık iken düşerlerdi sahile doğru yola. Bazen iki üç saat kalır varsa balıkları da alır eve döner, bazen de iyice hava aydınlanana kadar bekler erkencilerle denize girer sonra dönerlerdi eve.

Ah be dedem dedi sen gitmekte acele etmeseydin. Anneannem gideli daha bir yıl olmamıştı. Gözlerinden akan yaşların kucacağında duran eline damlaması ile irkildi. Bugünler de böyleydi, nasılım yani deyiverdi. Sanki birisi ona söylüyordu. İşte tam da böyleydi bu ara kendi kendine konuşuyor, kafasındaki sorular dile geliyor, duyguları genelde gözyaşı ile yüreğinden usulca süzülüyor. Güneş kendini göstermeye başlamıştı ki kalktı Azra olduğu yerden, geceyi burada geçirmişti demek, etrafa bir göz attı, balığa çıkan ya da dönen kimse yoktu.

Dalgalar usul usul kıyıya vuruyordu, yürüdü denizin kenarına geldi, dalgaların ayakları ile buluştuğu yerde de durdu, eğilip ellerini denizle buluşturdu. Gözlerini kapadı, giden tüm sevdiklerini yüreği ile kucaklayıp vedalaştı.

Yeni gün ile birlikte sevgi dolu ama hafiflemiş yüreği ile uzaklaştı.

VİCDAN TİYATROSU

Kalbini unutanların aynası mı taş?
Rüzgâr eski günahlarımızın üzerinden mi geçer hep?
Pencerelerde gözler yanık mumlar gibi
Her yüz yeni bir mezarın içinden yankılanıyor.

Ölüm, kendini unutmamak için insan kılığına büründü.

Şehrimin üzerinde günde beş acıklı ezan sesi
Her sela bir itiraf, her sabrım ibadetim
Kanın sıcaklığı kaldırımın hafızasında saklı
Ruh kendi adını toprağa kazıyor kimseyi karıştırmadan.

Tanrı ilk defa utanıyor yarattığı ışıktan

Şiir yazmadım sana, yazamam da.
Kırık dökük metaforlarla kanlı grafitiler çizdim şehrinin kapısına,
Yasın en ince telleriyle örülmüş göz kapaklarına,
Sonsuzluğun üstüne basan her adımına...

Aşk, kutsalın en kirli suretidir.

Bir piyanonun başında sessiz bir beden,
Notalar ölmüş tuşlar soluk
Zamanın bile diz çöküp hıçkırdığı bir ân
Günahkârın kabrini bildiğin
Bildiğin de haramını üstlendiğin bir ân.

Hiçlik ise en kusursuz ezgi

Görüyor musun?
Gökyüzü artık paramparça, bu sefer paslanmış yıldızlar
Meleklerin bile kanatları kire bulanmış.
Bir çocuk ağzında taşla doğmuş,
Dil susmuş, gözler günaha teslim.

Ruh bu perdede seyircisiz bir tirat

Bir aynada iki yüz belirmiş
Teki fecî, öteki hatıra
Teki öpmek öteki silinmek ister
Aralarındaki nefes ölü dualar denizi

Her güzellik, bir çürümeyi gizler sevgilim.
Tanrının en güzel hatası, güzelliği fâni kılmasıydı.

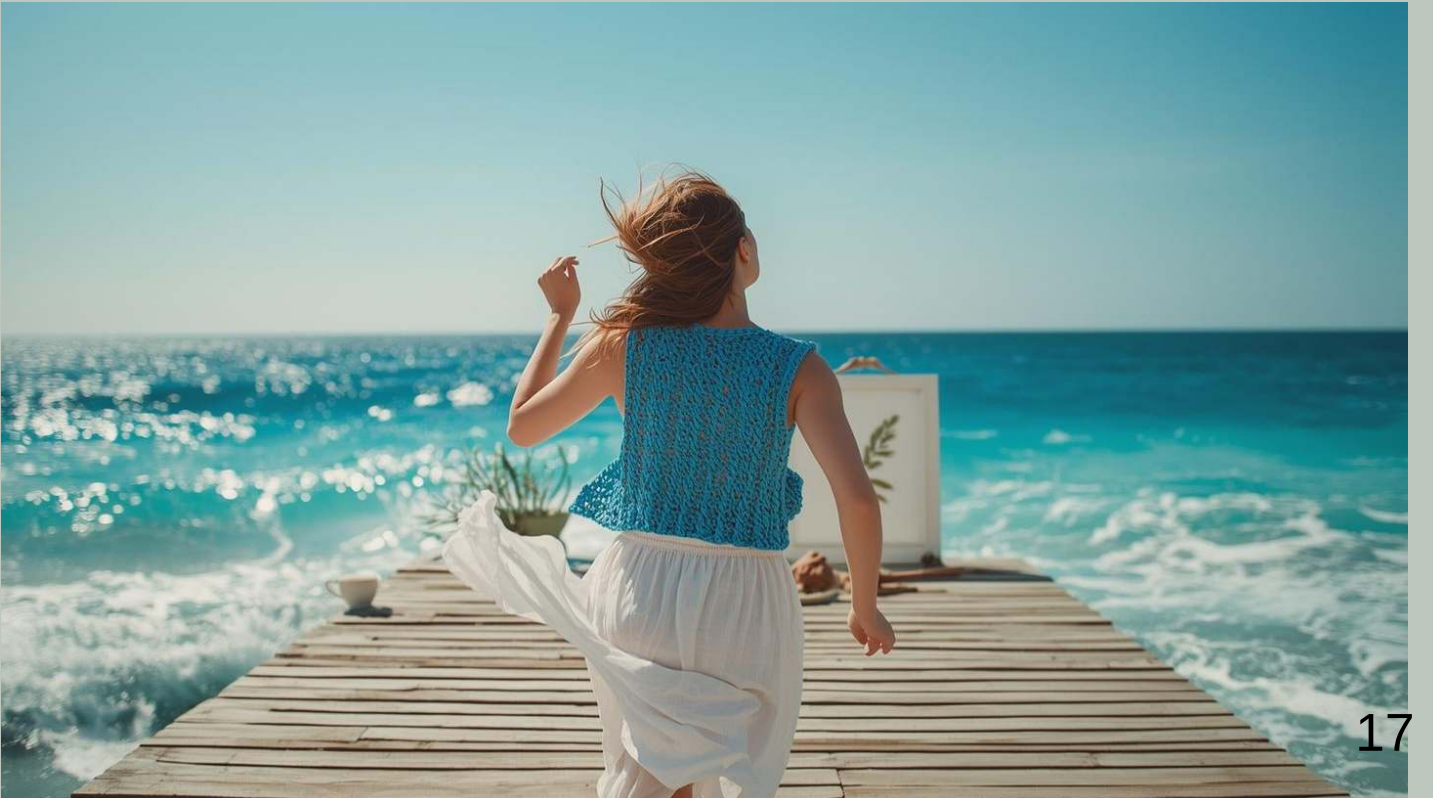
İyileşmek

Buket Ayaz

Serin çarşaf lar kucağında yım
Kuş sevinci ısmarladım güne
Pencerem limon, ufkum dalga
Gergefime yeşil yapraklar işliyorum

Bugün
Kırk parç amla denize koş up köpüğünde tamir olacağ ım
Üstelik
Senle karıştırmadan aklımı
Ne bir bulut ne bir gölge kalmayana dek
İncinen yerlerime tuz serpiştirecek
Ve sırtıma o mavi yeleğ i giyip
Öyle arınacağ ım

İnanamazsın hatırsız kalan yıllara
Acı kahve gözlerimde sönen muhabbet
Yenimde kırk yıl, kırk yara
Halbuki
Yüzümü göğ e çevirdiğimde gülüşüm turuncuya boyanacak
Ve en çok kendimi sevmeyi öğretecek tabiat

Bulut ve Veresiye

Emirhan Koşar

Bir elimde yarım simit,
Diğerinde dünyanın bütün telaşı.
Kime sorsan bir yerlere yetişiyor,
Kime sorsan çok mühim işleri var.

Ben mi?

Ben sadece şu bulutu izliyorum.
Hani şu vapura benzeyen,
Ama hiçbir iskeleye yanaşmayan bulutu.

Geçen gün Bakkal Rüstem'e dedim ki;
"Ölüm var Rüstem, ölüm.
Fazla yazma veresiyeyi."
Güldü geçti...
Halbuki ben çok ciddi dim,
En az bir nisan sabahı kadar ciddi.

Ne tuhaf şey şu yaşamak...
Bir bakıyorsun sırlıklam aşık olmuşsun,
Bir bakıyorsun akşamki çorbanın tuzu eksik.
İkisi de aynı dert,
İkisi de aynı sızı sol döşte.

Hadi canım, açma şimdi o derin mevzuları.
Gökyüzü bedava,
Sokak kedileri bedava.
Bir de şu yakamı bırakmayan lodos olmasa...
Yaşamak, diyorum,
Bütün bunlara rağmen ne güzel şey.

VİRANELER KÖYÜ

Bir kerpiç ev...

Duvarları en âlâ ressamı kışkırtan

Dökülmüş boyalardan bir tablo.

Çatlakları su sızdıran gözyaşı dereleri.

İnsan girip yaşamaz artık içinde

Her yeri bir anı

Her yer birinden iz birine...

Bir incecik yol...

Sırat köprüsü mü desem saç teli mi inceliğine.

Ne yoludur bilinmez.

Nereye, ne için varılacağı belli değil

Yol ayrımları seçilmez.

İnsanoğlu zaten yolun ya başı ya sonuyla
ilgilenirmiş

Yolun ömür olduğunu bilmeden...

Etrafındaki güzelliklerden bihaber,

Yürürmüş öylesine hancısını görmeden.

Bir heybetli ağaç...

Belki yedi asırdır aynı yerde öylece durmuş.

Belki yedi şehre uzanmış kökleri.

Hangi insanlar geçti önünden

Hangi aşıkları buluşturdu kim bilir...

Kaç yitik sevdalı

Kaç yoksul işçi serinledi gölgesinden?

Koca ağaç hala öylesine dik ki

Hiç zorluk görmemiş gibi...

İşte size bir şairin otobüs camından görüp

Dertlenerek şiiriyle

Çizdiği bir tablo, viraneler köyünde...

Sahipleri fakirlikten bir umutla şehre taşınmış,

Tüm atalarına aynı köyde mezar kazılmış.

Şimdi her sakini başka şehir telaşında,

Bir başına...

Yılların ardından hasta olup belki de,

Gömülecekler kimsenin bilmediği yerlere...

YAZILAMAYAN

Kızı otobüste gördüm. Uzun boylu, sarışın, çakır rengi gözleri vardı. Yüzü, unuttuğum bir şiirin ilk dizesi gibiydi. Sanki birkaç kere daha baksam hatırlayacaktım. Baktım da. Soğuktan çenesini montuna gizlemiş. Burnu ve gözleri görünüyor yalnızca. Burnu küçücük, kıpkırmızı. Birazdan yanaklarına al basacak. Genelde böyle olur. İzledim bir süre. Dışarıyı izliyordu, şehre gerilen beyaz örtüyü. Kulaklığını çıkarıp taktı. Ne dinlediğini tahmin etmeye çalıştım. Gözlerini kapadı. Gözleri verilmeyi bekleyen bir söz gibiydi. Gerçekleşmesini beklediğim bir hayal, varmayı beklediğim bir coğrafya.

Klasiktir dedim. Ben klasik dinlerken gözlerimi kaparım çünkü. Ortak bir noktamız olsun diye böyle düşünmüştüm, evet. Herhangi bir müzikte de gözler kapanabilirdi oysa. Vazgeçtim tahmin yapmaktan. İzlemeye devam ettim. Elinde bir kitap vardı. Kendi gibi, incecik. Adını okumaya çalıştım fakat otobüsün hareketleri müsaade etmedi. Kitaptan bileğine, bileğinden yüzüne indim. Çok güzeldi. Bir ressamın fırçasından çıkmış gibiydi. Dudakları güneşin batarkenki kızılığı. O an öyküsünü yazmaya karar verdim. İnce soracaktım. "Ne dinliyorsun, ne okuyorsun." İzin verirse, az önceden beri yaşadıklarımı yazacaktım. Onu, müziğini, kitabını.

Kafamda cümleler dönüp dururken inmek için düğmeye bastı. Ön kapiya yöneldi. Ben de arkasından. Çok yakın yürümemem lazımdı. Korkutup öykümü kaçırabilirdim. Hemen not defterimi çıkarıp yazmaya başladım. Hiçbir detay atlanmamalıydı, hiçbir benzetme es geçilmemeli.

"Yürüyüşü, bir ceylanın sekişi gibiydi, narin."

Birkaç kişi geçti yanından. Selam verdi, aldı. Bir bahçeden gül kokladı uzun uzun. Fotoğrafını çekti. Sonsuz olsun istedi. Ben de bir yandan hem onu izliyor hem de not alıyordum. Biraz sonra elindeki kitabı düşürdü. Uzanırken parmaklarını gördüm.

"Parmakları ince ve uzundu. Göğsümü delen bir bıçak gibi."

Bu cümleyi bitirip önüme döndüğümde kız yoktu. Ben şimdi onu görmeden nasıl yazacaktım? Öykümün bir sonraki cümlesi kaybolmuştu. Cebimden bir şey düşürmüş de bulamıyormuşum gibi. Bir daha hiç bulamayacaktım gibi.

Aziz Erdoğan

Mutfaktaki o eski ahşap masanın başında durduğumda, aslında sadece karnımızı doyuracak bir aziği hazırlamadığımı bilirim. Elime aldığım unun o serin beyazlığı, suyla buluştuğunda canlanan o tuhaf duygu... Sanki dünyanın bütün gürültüsü o anda kapının dışında kalıyor.

Ekmeğin, biz kadınlar için sadece bir gıda maddesi olmadı hiç. O bizim sabrımız, emeğimiz ve en çok da hayata tutunma biçimimiz. Hamuru yoğururken parmaklarımızın arasında hissettiğim o direnç, aslında hayatın ta kendisi. Bazen sert, bazen ele avuca sığmaz ama hep şekil verilmeyi bekleyen bir cevher.

Eskiler der ya, "Ekmeği mayalarken içine dualarını, dileklerini kat" diye. Ben buna "düşlerini katmak" diyorum. O hamur fırının sıcaklığında yavaş yavaş kabarıyor, ben de zihnimde yarının hayallerini mayalıyorum. Çocukların okul masraflarından tutun da, bir gün karavanımla gitmek istediğim o uzak göl kenarlarına kadar her şey o fırın kapağının ardındaki sıcaklıkta pişiyor sanki.

Bir Somun Ekmeğin, Bir Avuç Düş

Biliyorum, bazen hayat sadece o ekmeği sofraya koyma derdinden ibaretmiş gibi geliyor insana. Ama biz kadınlar çok iyi biliriz ki; insan sadece ekmele yaşamaz. O ekmeğin yanına bir parça huzur, bir tutam da imkânsız görünen o ütopya düşleri katmazsak, ruhumuz hep aç kalacak gibi. Bolca da umut lazım elbet...

Elimin unuyla, alınımın teriyle ve kalbimin en kuytu köşesindeki hayallerimle fırının önünde bekliyorum. Çünkü biliyorum; bu fırından sadece sıcak bir koku değil, aynı zamanda umut çıkacak. Karnımız doycak, sonra da o tokluğun verdiği cesaretle yeniden, daha büyük düşler kuracağız. Karnı tok bebelerin civıltısına karışacak yaşam. Açken de yaşayabiliyormuş insan; yaşıyor yaşamasına da bir kuru somona mı kurdum ben şimdi tüm bu düşleri. Fırının sıcaklığı ekmeğin kokusudur belki de bu kadar ılımlı ve mütevazı kılan beni. Kim bilir?

İMECE BAHARI

Sabah, mahalleye taze simit kokusuyla girdi. Susamın çıtırtısı daha fırından çıkmadan duyulur; havaya karışan o sıcak un buharı insanın midesini değil, çocukluğunu acıktırır. Pencereyi açtığımda yüzüme değen rüzgâr ılık ve sabırlıydı. Bahar, acele etmeden gelmişti.

Sokağın başında, taş duvarın dibinde üç sokak kedisi güneşin altına serilmişti. Biri beyaz, kulağının ucunda sarı bir leke; biri tekir, gözleri zeytin çekirdeği gibi parlak; diğeri kapkara, kuyruğunu usul usul yere vuruyor. Güneş taşları ısıtmıştı; taşın üstüne oturunca kalçanızdan içeri yayılan o yumuşak sıcaklık, insanı yerinden kalkmak istemez hale getirir. Kediler bunu bizden iyi bilir.

Karşı komşu Neriman Teyze kapısını açtı. Kapının gıcirtısı bile tanıdıktı; eski Türk filmlerindeki gibi, hafif dramatik ama sonunda mutlaka gülümseten bir ses. Elinde bakır bir tepsi vardı. Tepsinin içinde börek. İspanaklı. İspanağın toprağımsı kokusu, yeni demlenmiş çayın buharına karıştı.

“Bugün imece var,” dedi.

İmece kelimesi mahallede yankılanır. İnsanın omzuna hafif bir dokunuş gibi iner. Sokak başındaki eski ev boyanacaktı; duvarları kabarmış, rengi solmuştu. Ama kimse “kimin evi?” diye sormazdı. Mahallenin evi der geçerdi.

Babam merdiveni taşıdı. Merdivenin demiri avuç içinde hafif pütürlüdür; tutarken eline geçmişten kalma küçük çizikler bırakır. Annem kovaya su doldurdu. Suyun kovaya çarpma sesi berraktı; içindeki serinliği kulağınızla duyarsınız. Çocuklar fırçaları kaptı. Boya kapağı açılınca keskin ama umutlu bir koku yayıldı. Taze boya, yeni başlangıç kokar.

Sokağın ortasında bir masa kuruldu. Üzerinde domatesler vardı; güneşte ısınmış, kabukları gergin. Birini elime aldım. Dişlerimle ısırınca suyu çeneme kadar aktı. Tadı, baharın kendisi gibiydi: hafif ekşi, bol güneşli.

Kediler de imeceye katıldı. Tekir olan, boyacı kovanın etrafında dolaştı; kuyruğuyla fırçaya değdi. Beyaz olan merdivenin en alt basamağına kuruldu, sanki işi denetliyordu. Siyah olan ise Neriman Teyze'nin börek tepsisine yaklaşınca hepimiz bir ağızdan “Hoop!” diye bağırдық. O ses, mahalleyi bir anlığına tek bir kalp gibi attırdı.

Öğleye doğru ezan sesi yükseldi. Ses, baharın içinden geçerek geldi; yumuşak, davetkâr. Boya kokusu, börek kokusu, çay buharı, güneşin ısıttığı taş ve uzaktan gelen iyotlu rüzgâr... Hepsi birbirine karıştı. Gözlerimi kapadım. Sadece dinledim. Çocukların kahkahası. Fırçanın duvara sürtünüşü. Kedinin mırıltısı. Bir mahalle böyle nefes alır.

Duvarın rengi değiştikçe sokak aydınlandı. Sanki ev değil, içimiz boyanıyordu. Her fırça darbesiyle eski kırgınlıklar siliniyor, yerini taze bir beyazlığa bırakıyordu. Beyazın içinde hafif bir mavi vardı; gökyüzünün yansıması gibi.

İkinci vakti iş bitti. Ellerimiz boya lekeliydi. Avuç içlerim sabunla yıkayınca hafif yandı; boya deriyi biraz kurutur. Ama o yanma, günün hatırasıydı. Sofra kuruldu. Çayın şekeri bardağın dibinde tıkırdadı. Bir yudum aldım; şeker henüz tam erimemişti. Dilimin ucunda küçük kristaller hissettim.

Neriman Teyze, “Eskiden daha çok yapardık böyle,” dedi.

“Yine yaparız,” dedim.

Söz ağızdan çıkınca havada asılı kalmadı; herkesin yüzüne değdi. Çünkü bahar sadece çiçek değildir. Bahar, birlikte bir duvara fırça sürmektir. Bir kediyi aynı anda kovalamaktır. Aynı bardaktan çay buharını paylaşmaktır.

Akşamüstü güneş yavaşça çekilirken, boyanan ev altın rengine büründü. Kediler kapının önünde yan yana uzandı. Çocuklar yorulmuştu ama gözleri parlıyordu. Mahalle, gün boyu çalışmış bir insan gibi tatlı bir yorgunluk içindeydi.

Eve dönerken ellerim hâlâ sabun kokuyordu. Saçlarıma rüzgâr dolmuştu. İçimde hafif bir genişlik vardı; göğsümün ortasında ferah bir boşluk. O boşluk, eksiklik değil, yer açılmışlık hissiydi.

Bahar, bazen dünyanın etrafını seksen günde dolaşmak değildir. Bazen bir sokağın başından sonuna kadar yürüyüp herkese selam vermektir. Ve o selamın, kalbinizde uzun süre çınlamasıdır.

Rapor 1
Ne vardın ne yoktun
Bir duraklık yoldun
Varamadığın

ÖMÜR TÜKETİM RAPORU (ELİT VERSİYON)

Rapor 2
Ne bekledin ne buldun
Kopuk bir filmdi başın sonun
Çekemediğin

Uğur Ünen

Rapor 3
Ne paran vardı ne pulun
Elit sokaklarda kayıp bir ruhtun
Yürüyemediğin

Rapor 4
Ne sen oldun ne başkası
Zaman sayacın arızalı
Düzeltemediğin

Rapor SON
Ne verdi ne aldı
Hayat hep eksik kaldı
Var olamadığın

SERKEŞ

Kalbinde çırpınan kuşun kanlı kanatları...
Düştüğü yerde mutlu olmayacak olan lale yaprağı...
Bilsen ki bu sular da cennet kokuyor her güneş.
Ayağına cehennem dolanacak, ateşi senden serkeş.

Kuyunun dibinde uğuldayan ölü çakıl...
Direnmeden nefes veren silik bir akıl...
Görsen ki derinlerde toprak kül kokuyor.
Gözlerindeki urganlar paslı bir pustan doğuyor.

Sayfaları yanmış bir kitabın en ince başlığı...
Akşam kızılında kanı çekilen kurdun topal ayağı...
Duysan ki dokunduğun o hayaller yalandır.
Ellerini kesip atan asıl katil sahteci dünyadır.

BİR DESTANIN SESİ ÇANAKKALE

Bir çığlık kopar, bozar sessizliğini sabahın
Gölgesi sarıyor nefer yuvasını al bayrağın
Açıl ey toprak,dolacak şühedayla bağrın
Bağrına yazılacak destan,Anafartalar'ın.

Sırtında ter,eyvah Seyit Onbaşım düşer
Sırtından kundağa mermiler dizer
Kundakta bebekler,eyvah neyler
Neyler analar, babalar,yarenler?

Ve selâ sesi, göğü gül kokusuna bürüyen
Mehmet'tir,şehadeti tertemiz alnıyla öpen
On beşindedir,tebessümle can veren
Hangi harpte görülmüş böyle kutlu şölen?

Bir düğün hazırlığıdır,Çanakkale geçilmez
Türkü olur söylenir dillerde,eskimez
Anadır,ağıttır,bin teselli geçirmez
Bin evlat verir,bin kez ölür,şehitler ölmez.

Ağıtları kucaklayan,“Vatan sağ olsun”
Sen dimdik ayakta duran o ananın oğlusun
Destansın yazılan, sinemizde medfun
Bayraksın dalgalanan, gök kubbesinde yurdun.

Beyza Nur Sönmezdağ

DÜNYADA AÇLIK KRİZİ

Dünyada açlık krizi, son yıllarda daha da derinleşen ve tüm dünyanın dikkatini çeken küresel bir sorundur. Her yıl milyonlarca insan, açlık ve gıda yetersizliği nedeniyle hayatını kaybetmektedir. Bu durum hepimizi düşündürülen bir insanlık meselesidir.

Açlık krizinin başlıca nedenlerinden biri, dünya üzerindeki gıda kaynaklarının adaletsiz ve eşitsiz dağılımıdır. Bazı bölgelerde gıda üretimi ve erişimi oldukça yüksek seviyede iken, bu kaynaklar diğer bölgelerde yaşayan insanlara ulaşmamaktadır. İnsanların gıdaya erişecek maddi imkânlarının olmaması ise sosyo-ekonomik eşitsizlik ve adaletsizlik nedeniyle daha da ağırlaşmaktadır. Bir diğer temel neden savaşlar ve siyasi istikrarsızlıktır. Savaşlar yalnızca insan hayatını kaybettirmekle kalmaz; aynı zamanda gıda üretimini durdurur, tarım alanlarını yok eder ve yaşam için gerekli kaynakları erişilemez hale getirir. Siyasi istikrarsızlık ve zorunlu göçler de açlık krizini derinleştiren unsurlardır. Bu bölgelerde yaşam koşulları son derece ağırlaşmakta ve gıda yardımlarının ulaştırılması bile zorlaşmaktadır.

Doğal afetler ve iklim değişikliği de açlık krizinin oluşmasında önemli rol oynamaktadır. Kuraklık, sel ve fırtına gibi afetler tarım alanlarını tahrip ederek gıda üretimini azaltır. İklim değişikliği ise tarıma elverişli alanları daraltarak gıda yetersizliğini artırır. Dünyanın farklı bölgelerinde afetlerin artması, açlık krizini daha da derinleştirmektedir. Bunun yanı sıra gıda israfı da krizin büyümesine neden olan önemli faktörlerden biridir. Her yıl milyarlarca ton gıda çöpe atılmaktadır. Oysa bu gıdalar ihtiyaç sahiplerine ulaştırılabilir. Gıda israfının önlenmesi, bilinçli tüketim alışkanlıklarının geliştirilmesi ve eğitim yoluyla farkındalık oluşturulması bu sorunun çözümünde önemli adımlardır.

Dünyanın bazı bölgelerinde açlık, özellikle çocuklar için günlük bir yaşam mücadelesidir. Yemen, Güney Sudan, Somali, Çad ve Haiti gibi ülkelerde her gün binlerce çocuk açlıktan ölme riskiyle karşı karşıyadır. Birçoğu günlerce yemek bulamadığı için bitkin düşmektedir. Güney Sudan ve Somali’de çocuk açlığının boyutu o kadar büyümüştür ki milyonlarca bebek ve çocuk temel ihtiyaçlarını karşılayacak gıdaya ulaşamamaktadır.

Her gün binlerce çocuk bir parça ekmek için hayatını riske atmaktadır. Çad ve Haiti’de kuraklık ve ekonomik kriz çocukların geleceğini karartmaktadır. Günlerce yiyecek aramakta, çoğu zaman sadece hayatta kalabilmek için mücadele etmektedirler. Açlıktan mustarip çocukların büyük bir kısmı ilaç bulamadığı için ölümün eşğine gelmektedir.

Bizler günlük hayatımızda yemeği fazla bulup çöpe atarken ya da “Bu yemeği sevmiyorum” diyerek şikâyet ederken, milyonlarca çocuk her gün yiyecek bulmak için savaşılmaktadır. Onların gözlerinde eksik olan yalnızca ekmek değil, umuttur. Onlar sadece aç değil; geleceksiz bırakılmış çocuklardır. Okula gidemeyen, çocukluk sevinçlerini yaşayamayan, oyun oynamayı bile öğrenememiş çocuklar... Resim çizememiş, düzgün bir kıyafet giyememiş ama yine de güçlü kalmaya çalışan çocuklar... Bu acı tablo yalnızca gıda eksikliğini değil, aynı zamanda bir insanlık dramını göstermektedir. Her gün milyonlarca çocuk, umut vaat eden bir gelecek olmadan yaşam mücadelesi vermektedir. Bu durumun değişmesi yalnızca insani yardımlarla değil, uzun vadeli barış ve ekonomik kalkınma politikalarıyla mümkündür. Bu çocukların geleceğini kurtarmak tüm dünyanın sorumluluğudur.

Açlık sorununu ortadan kaldırmak için hem bireysel hem de devlet düzeyinde adımlar atılmalıdır. Bireyler gıda israfını azaltmalı, artan yiyecekleri değerlendirmeli ve ihtiyaç sahiplerine ulaştırmalıdır. Açlıkla mücadele eden bölgelere maddi ve gıda yardımı yapılmalı, bu konuda toplumsal bilinç artırılmalıdır. Devletler ise insani yardımları artırmalı ve uluslararası iş birliği içinde kalıcı çözümler üretmelidir. Her ülke ve uluslararası kuruluş bu konuya ciddiyetle yaklaşmalı ve ortak hareket etmelidir.

Açlık sadece gıdanın yokluğu değil, umudun tükenmesidir. Geliniz, tükenen umutları sevgimiz ve desteğimizle yeniden yeşertelim. Açlığa karşı birleşelim, her nimetin kıymetini bilelim ve dünyayı daha aydınlık kılmak için harekete geçelim

Meryem Bağirova

Temiz Evimden Utandım O Gün

Utanç, kişinin kendini yetersiz, eksik, yanlış ya da toplumun değerleriyle uyumsuz bir şekilde hissetmesi sonucu duyduğu olumsuz bir duygu olarak açıklanmış. Devamında ise, bu duygu, bireyin kendisini küçük düşmüş, suçlu ya da başkalarına karşı mahcup hissetmesine yol açar diye de eklemişler.

İşte o gün tam da bu duyguları hissediyordum. Utanç...

O sabah güneş doğarken, hiçbir şey yapmak istemediğimi fark ettim. Yapılacak o kadar çok iş vardı ki. Hafta sonu eve dair hiçbir şey yapmadığım için her şey birikmişti. Ev süpürülecek, bulaşıklar kaldırılacak, camlar silinecek, tozlar alınacak...

Küçük kızımı servise bindirmek için otoparka indim. Hava soğuktu. İçim de biraz soğuktu sanki. O sırada telefonuma kız kardeşimden bir mesaj geldi:

“Bacım.”

Her zaman birbirimize böyle hitap ederdik, ama devamında gelen kelimeler bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

“Bizim evi ve Kübra yengemlerin evi su bastı, toparlıyoruz. Çocuklarla birlikte dua edin.”

Sonuna bir de ekleme yapmıştı:

“Çok kötü bir şey yok.”

Beni düşündüğü belliydi. Fazla üzülmememi istiyordu. Ama bunu okuyunca içimde garip bir sızı oluştu. Hemen aradım:

— Neler oluyor? Nasılsınız?

— Belediyenin ana borularından biri patlamış. Bir anda su basmış her yeri.

O an annemi düşündüm. Daha yeni tamir ettirdiği evi, itinayla korumaya çalıştığı eşyaları, temizlediği halıları, koltukları... Sonra yengemi düşündüm. Şimdi, orta katta, suyun evi doldurduğu bir apartmanda, elinde bez ve kova ile çaresizce koşturuyor olmalıydı.

Ve kuzenim... İlmek ilmek işlediği evinde her şey şimdi suyun içinde yüzüyor muydu acaba?

Odalar arasında sebepsizce dolanıp duruyordum. Bir an önce oraya gitmek, yanlarında olmak istiyordum. Ama mesafe...Mesafe her şeyin önüne çekilmiş görünmez bir duvardı benim için. Yapabileceğim tek şey, onlar için dua etmektir.

Ve işte o an, garip bir his yerleşti içime.

Utaniyordum.

Evet, utançtı bunun adı. Kendi temiz evimde, güvenli alanımda olmaktan utaniyordum.

O an farkında olmadan temizliğe kaldığım yerden devam etmeye başladım. Ama artık her şey farklı ilerliyordu. Süpürgeyi her çekişimde annemin sular içinde kalan eşyalarını düşünüyordum. Kardeşimin özenle yerleştirdiği odasını, gömme dolabının ıslanıp ıslanmadığını merak ediyordum. Yerleri silerken yengemin suyla kaplı parkelerini düşündüm. Mutfakta yere düşen bir damla su bile gözüme batıyordu artık.

Orada, o suyun içinde olmalıydım.

Ama burada, temiz bir odanın ortasında, hiçbir şey olmamış gibi hareket ediyordum. Ve bu bana kocaman bir utanç duygusu veriyordu.

Telefonuma kardeşimden bir video düştü. Kuzenim, elektrik ustası rolüne girmiş. Ampulün yanması için elektrik düğmesine basıyor. Sonra kamera ampule çevriliyor.

Işık yerine su geliyor.

Kahkahalar duyuluyor.

Gülümsedim. Ama gözlerim yine kuzenimin yüzüne takıldı. Mizah vardı, ama gözlerindeki hüznün silinmemiştir. Gözlerinde, elinden kayıp giden bir şeyleri tutamamanın mahzunluğu vardı sanki.

Gülüştün içinde saklanan o burukluğu görünce bir kez daha içim titredi.

Sonra başka bir video geldi. Annem, yengem, kuzenlerim, binadaki herkes ve can komşularımız... Üç kat boyunca herkes el ele vermiş, suları evden atmaya çalışıyordu. Dayanışma, zamanla eksilmiyor, şekil değiştirerek devam ediyordu.

Bu görüntüler bana güven veriyordu ama içimdeki suçluluk duygusunu geçirmiyordu. "Ben de varım" demek, orada olmak, bir kovanın ucundan tutmak, suları boşaltırken yorgun düşmek istiyordum.

Ama onlar bensiz mücadele ediyordu.

Ve bu, içimde büyüyen boşucu bir utanç hissiydi.

Bir an temizliğe ara verdim. Annemi aradım. Bir de ondan duymak istedim durumu. Belki de ses tonundan anlamaya çalışıyordum durumun ne kadar ciddi olduğunu.

— Sıkıntı yok kızım, temizliyoruz birlikte.

Tahminimden daha iyi geliyordu sesi. Ama içimdeki o ağırlık hâlâ geçmemişti.

Saate baktım. Her zamanki kahve içme zamanım gelmişti. Ama kahve içersem, sanki onlara ihanet edecekmişim gibi hissettim.

Oturduğum yer batıyordu, dolandığım her yer benden kaçıyor sanki.

Pencereden dışarı baktım. Hava aydınlık ve biraz da soğuktü. Babamı düşündüm. Yeni emekli olmuştu. Onu gözümün önüne getirdim; muhtemelen soğuktan titreyerek birilerine telefon açıyor, çözüm arıyordu.

Bir şeyler yapma ihtiyacı... Ailesini korumaya çalışan bir adamın mücadelesi.

Biliyorum. Her şey bir gün normale dönecek.

Ama şimdi, burada, elimden gelen tek şey beklemek ve dua etmektü.

YADİGÂR

Tren düdüğünün sesi, Ahmet'in evine belirgin bir şekilde duyuluyordu. Ahmet, "Tren geçiyoor" diyerek pencerenin önüne koştu. Birkaç saniyelik o görüntü, her seferinde aynı heyecanı yaşamasına yetiyordu. Vagonlardan birinde oturduğunu hayal ediyor, keşfetmek istediği şehirlere gitmek istiyordu. Nesrin hanım, "Oğlum, babanın yemeğini götür" diyerek Ahmet'i mutfağa çağırdı. Sefer tasını kapatan Ahmet, bisikletine binerek gözden uzaklaştı. Annesi, "Çiçeklerimi ezmeden çık" diye bağırdı arkasından. Gündüzsefalrı, menekşeler, papatyalar... Baharı bekleyen kumrular gibi çiçek açacakları günü bekliyorlardı. Bahçeli eve sahip olmanın en güzel tarafı buydu.

Kış, oldukça soğuk ve kar yağışlı geçmişti. Kahvehanedekiler, hasadın kurtulduğuna ve bereketli bir bahar geçireceğimize dair sohbetlere başlamışlardı. Çocukların tahsili, olan biten ve maç sonuçları da konuşulurdu. Yunus, üç senedir köydeki kahvehaneyi işletiyordu. Babasının emanetine sahip çıkıyor, yaşanan anılara saygı gösteriyordu. İçerideki hiçbir eşyayı değiştirmede. Bakır çay tabaklarından, kulpu kırk şekerliğe kadar her şey aynı duruyordu. Eşinin diktiği masa örtülerini ara sıra eve götürüp yıkıyor, ertesi gün geri getiriyordu. Burası miras değil yadigârdı. Ahmet, "Selamünaleyküm" diyerek kapıyı açtı. Yunus, "Hoş geldin oğlum" diyerek elindeki sefer tasını aldı. Sandalyeye oturdular. Babası yemeğe başlamadan önce oğluna bir bardak oralet doldurdu. İki bisküvinin arasına lokum sıkıştırıp onu da masaya koydu.

Ahmet'in en sevdiği ikili önünde duruyordu. Hemen yemeye başladı. İleride, çocukluk hatıralarından bahsedecek olsa aklına gelen ilk şey kıstırma olurdu. Geleneğe göre Anadolu'da erkekler, düğünden bir hafta önce köy kahvehanesinde toplanıyor ve iki bisküvi arasına yerleştirdikleri lokumları çayla tüketiyorlardı. "Kıstırma" olarak bilinen bu yiyecek kadınlara da ikram ediliyordu. Kadınlar bir yandan kıstırma yerken, diğer yandan köy meydanında gelin adayıyla müzik eşliğinde oynuyorlardı. Adına "Kıstırma eğlencesi" deniyordu. Âdem bey, hayattayken kahvehanede bu geleneği sürdürüyordu. Yemek molası bittikten sonra Ahmet, evin yolunu tuttu. Bisiklete binmeyi ona, dedesi öğretmişti. Rahmetli; yol yordam bilen, eli iş tutan, cömert, sevecen ve kostak bir adamdı. Yıllarca çiftçilikle uğraştı. Çocuklarını büyütüp evlendirdi sonra da kahvehaneyi açarak güzel muhabbetlere ve anılara ev sahipliği yaptı. Ahmet, köyde mutluydu. Dedesi gibi meyve, sebze yetiştirmek istiyordu. Toprakla iç içe yaşamayı seviyor, anne ve babasını da ikna etmiş görünüyordu. Ablası iyi bir lise kazanmış, teyzesinin yanına şehire gitmişti. Üniversiteyi de orada okumak istiyordu. Halinden pek memnundu.

Eve döndüğünde, annesi eline kefneyi takmış bir şeyler işliyordu. Köydeki genç kızların çeyizine yardımcı oluyor, kendi parasını kazanıyordu. Geriye kalan zamanı da ev işlerine ve bostana ayırıyordu. Sobada pişen kekikli patatesin kokusu odaya yayılmıştı. Ahmet mutfağa girip bir bardak su içti. Ocağın üzerindeki tencerede köy tavuğu pişiyordu. Akşam ezanı okunmuştu. Annesi elindeki işi bırakıp mutfağa yöneldi, yazın kuruttuğu domateslerle güzel bir salata yaptı. Ardından odaya girip yer sofrasını kurdu. Ahmet, annesine yardım ettikten sonra sedire oturdu. Elindeki kırmızı arabayı ileri geri sürmeye başladı. O esnada kapının tokmağı vuruldu. Nesrin, kocasını karşılayarak elindeki poşetleri aldı. Yunus, elini yüzünü yıkadıktan sonra sofraya oturdular. Yemek boyunca sobanın çıtırtısı onlara eşlik etti. Gün içinde yaşanan şeylerden bahsettiler. Saatin tik takları, yemeklerden süzülen rayiha ve gülüşlerinden yayılan hoş sedayla bir günü daha tamamlamak üzereydiler.

BÜYÜK RESMİN SESİ

Yüz çevirmiş göğe
Yapraklar ve ruhlar.
İyiliğin ve kötülüğün ötesinde
Bir ressamın tuvalinde.

Aynı tonda yansımalar ilişmiş
Gök ile denize
Gün batımı ile şafak vaktine.
Bu mavilik, bu kızılık
Bu varoluş, bu kül oluş
Tüm denklemleri bozmuş ya da çözmüş
Kim bilir.

Bir kuş süzölmüş tabloda
Herkesin payına düşen
Her yürekte eşsiz ve nice.
Bundandır yüreklerde
Bu kanat çırpış, bu umut, bu inanış.

Merhameti keşfetmiş fırçanın ahengi
Renklerle kuşanmış,
Benliklerle çoğalmış anlamı
Özünden, doluca
Zaten insan nasıl yaşayabilir kendi olmayınca...

SİHİRBAZ

Emel Uğurlatan

Bir sihirbazın gösterisine davetlisiniz,
Hepiniz!

Rüyalar âlemindeyiz şimdi, yok bir derdiniz.
Oysaki bu değil gerçeğiniz.
Her hayalin sonudur gerçek,
...ama inanmak istemediniz.

Sonsuz bir döngü, hiç bitmeyen bir heves,
Arkadan bağırın telaşlı bir ses:
“Dünya senin kafanda! Dünya senin kafanda!”
Ama kulaklarını tıkadı herkes.

Sırayla tek tek kartlarınızı seçiniz,
Kupa, karo, maça, sinek...
Çekiniz!

Sihirbaz becerikli, sihirler hileli.
Yüzünde sırtan bir palyaço maskesi
Sinek kızı, maça papazı,
Aynanın yaldızsız arka tarafı,
Karanlığın efendisi,
Sırların perdesi,
Tüm dünyadır onun sahnesi.

Bir sihirbazın gösterisine hoş geldiniz,
Hepiniz!

Neşeniz, kederiniz, sevinciniz,
Seyirciler yalnızca siz değilsiniz.
Ortada bağılıyor arsız bir şarlattan
Karanlığın fertleri, zaman zangoçları,
Ellerindeki kılıç değil, akreple yelkovan,
Her biri bir bekçi, her biri bir ajan.
Farkında değilseniz de hiçbiriniz,
Boğazınıza dayalı bir bıçaktır, zaman.

Yerini Bil Kadın!

Bazı cümleler vardır; yüksek sesle söylenmez ama her yerde hissedilir. Bir bakışta, bir susuşta, bazen de yok sayılmanın ağırlığında... Okulda, iş yerinde ve çoğu zaman kendi evinde.

Ben bir kadımdır. Yasalarda hakları olan ama toplumda çoğu zaman bastırılan bir kadın. Birinin kızı, birinin ablası, birinin eşi... Anneyim. Ama hepsinden önce insanım. Peki ben ne zaman kendimim? Belki geceleri herkes uyduktan sonra, belki de aynaya baktığımda gözlerimin altındaki yorgunlukla karşılaştığım o kısa anda.

“Kadın başına...”

Bu cümleyi duymayan kadın var mı? Kadın başına okumuşsun, kadın başına çalışmışsın, kadın başına sokağa çıkmışsın... Sanki kadın olmak başlı başına bir kusurmuş gibi.

Bir masada oturursun. Konu hakkında bilgin vardır, fikrin vardır. Ama biri çıkar ve “Önce bir erkek dinleyelim.” der. Oysa aynı diplomaya sahiptir. Belki daha çok emek vermişsindir. Ama adının yanında “Bey” yazdığı için söz önce ona verilir.

Evdesindir; yemek, bulaşık, çamaşır, çocuk... Sorulduğunda “Ev hanımıyım, çalışmıyorum.” dersin. Oysa bir evi değil, o evin içindeki hayatları taşırsın omuzlarında. Karşılığında çoğu zaman bir teşekkür bile çok görülür.

Sokağa çıktığında kıyafetinle yargılanırsın. Bir bakış yeter; suçlanan yine kadın olur. Üstelik bazen bunu yalnızca erkekler değil, kadınlar da yapar. Neden bir kadının başına ne gelirse gelsin önce kadın sorgulanır?

Gazetenin bir köşesinde küçücük bir haber:

“Kadın, eşi tarafından öldürüldü.”

Peki o kadın ölmeye kadar herkes neredeydi? Sonra bir cümle daha: “İyi hâl indirimi.”

Cinayetin iyi hâl olur mu?

Kimse kendisine öğretilen yere razı olmak zorunda değil. Susmayı sabır, itaati saygı sanmak zorunda da değil. Ben değilim. Ben, gerektiğinde susmayı bilen ama konuştuğunda dünyayı sarsabilecek kadar güçlü bir kadımdır.

Siz de öyle olun.

EMEK OLMADAN YEMEK OLMAZ

Entelektüel sözcüğünü hepimiz mutlaka duymuşuzdur. Bazılarımız iki I ile yazıldığını düşünür hatta ve sözcüğün öz anlamına inat yanlış yazar. Peki nedir entelektüel ne demektir? Entelektüel bir kere aydın demek. Zihinsel yaşantısı, düşünce ve kültür ürünlerine ilgisi ağır basan, soyut konularla derinlemesine ilgilenen bilgili kişidir. Zekâsını fikir üretmek için kullanan, toplumsal meselelere duyarlı ve sürekli kendini geliştiren kimseleri ifade eder. Ama bu üretim bir anda olmaz ; birikimle , okumakla, izlemekle , dinlemekle... her konuda uzun uzun araştırma yapmakla olur. Ve ne yazık ki entelektüel olmak da tıpkı diyet yapmak gibi vakit ister zaman ister .

Çok izlenen bir dizinin kitap uyarlaması olduğunu düşünen pek çok kişi , koşa koşa gidip kitabı satın aldı geçtiğimiz günlerde. Çok satanlara tekrar giren kitap yazarı da merak konusu oldu . Diğer kitapları, yaşam öyküsü, şu an ne yaptığı , her şey merceğe altına alındı . Ve kimsenin yüzleşmek istemediği gerçek bir kere daha gün yüzüne çıktı. Yazar insanların hayalini bile kuramadığı güzel bir manzarada gününün ve gecesinin her saatini keyfince değerlendirebileceği bir masada – evet çok çalışarak , evet çok okuyarak , evet çok inceleyerek – yazıyordu . Hayat telaşı , daha önemlisi maddi kaygısı olmadan hayallerini özgür bırakıyordu . Adının ağırlığını da ekledi yıllar içerisinde kitaplarına ve böylece bir yazar olmanın da ötesinde ilgi odağı oldu . Bunları size anlatmamın sebebi yazarı sevmiyor olmam değil . Aksine tüm kitaplarını daha sizler adını bile duymamışken okudum . Hepsinde kendimden , toplumdan bir şeyler bulmanın ötesinde özgünlük bağırdı . Kendi dilini kullanan her kitabında bambaşka konuları gün yüzüne çıkararak ; tarihe ışık tutan , aile kavramını sorgulatan, İstanbul sokaklarını gitmeyene bile yürüten... hepsi gerçek edebiyat yapıtlarıydı . Benim bunları yazmamın sebebi entelektüel olmanın bile bağımlı olması . Zamana ve paraya .

Yazın dünyasında daha eskilerden günümüze mutlaka koşullarını kendi belirlemiş , sınırlarını zorlamış yazarlar var . Hepsini aynı yankılarla destekliyoruz . Ama şu bir gerçek ki günümüzde yazmak için başka işlerde çalışıyoruz . Uyuma uyanma vakitlerini seçemeyen insanın kalemini tuttuğunda ilk aklına gelen şey fantezileri olmuyor. Önce ütüsünü yazıyor , sonra bulaşığı varsa kedisinin mamasını . Ancak sonra – kahve üstüne kahve içtikten sonra – kahramanlarını konuşturuyor. Kendi günü nasıl geçtiyse öyle konuşturuyor onları da ; bazen öksürüyor bazen burnu akıyor kahramanların . Hemen de uykuları geliyor , bir bakıyorsun yazarımız erkenden uyanmış işe gidiyor. Defteri masada kalemi masada , kahramanları masada tüm gün uyuyor.

Bu yüzden kızgınlığım entelektüel sözcüğünü iki I ile yazanlara . Bu hengame bu telaş içerisinde en azından olmak istediğin kişinin aydın olmanın nasıl yazılması gerektiği araştırıcaksın . Yazdığın masa bir kadedir, evet . Yine de yazacaksın . Gerekirse uykudan bazen de gündüzünden feda edeceksin ki yaptı desinler. Taşın içindeki cevher , suyun içindeki parlaklık , çamurun içindeki altın ... Bunu emeğinle sen çıkaracaksın . Çok sevdiğin kadınların , çok sevdiğin adamların yazdığı kitapların yanında boylu boyunca ciltlenen romanını o masaya taşıyana kadar . Unutma: Emek olmadan yemek olmaz .

Beyza Kiraz

UÇURTMASI KIRILMIŞ AŞK

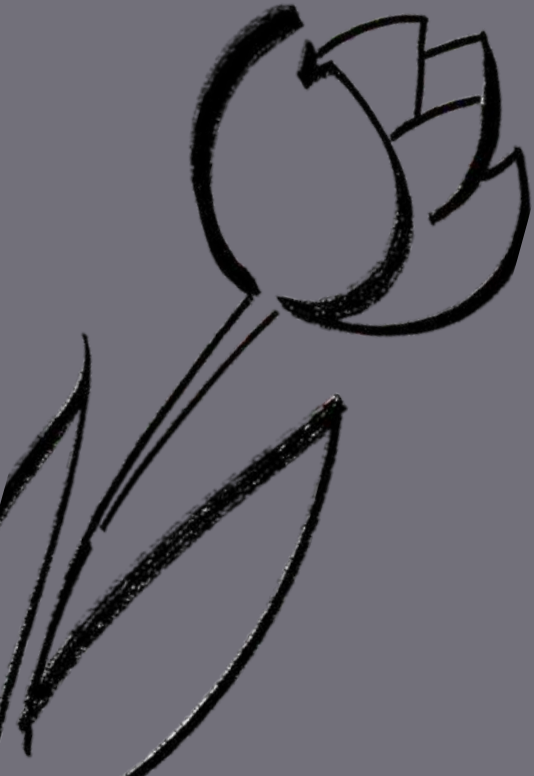
Şâir kim, kim Şâir?

O bana bir harf bile yazmadı...

Ama ben...

Ben ona binlerce harf uçurdum
yüreğimden...

Alkım Türk

İnsan bazen hayatına aldığı herkese sert davranır; kırar, incitir, uzak durur. Belki kendini korumak için, belki de kalbinin etrafına ördüğü duvarları yıkmamak için... Ama bazı insanlar vardır ki, onların karşısına çıktığında bütün o duvarları sessizce indirirsin. Ben sana öyle geldim. Hayatıma giren birçok insana karanlık yanlarımı göstermişken, sana içimde sakladığım en aydınlık bahçeyi açtım. Öfkemi, kibrimi, melankolinin ağır gölgesini bir kenara bıraktım. Sana yalnızca neşemi, umutlarımı ve uzun zamandır sevmeye hasret kalmış bir kalbi getirdim. Kırıldığım her yerde sustum. Boğazımda düğümlenen kelimeleri anlayış diye yuttum. Seni incitebilecek ihtimalleri senden uzak tutmaya çalışırken, kendi kırıklarımı sessizce içimde biriktirdim. Sana verdiğim sevgi öylesine büyüktü ki, karşılığında gelen küçük kırıntılarla bile doymayı öğrendim. Çünkü insan bazen sevmeyi seçtiğinde, eksik kalan her şeyi kalbinin sabrıyla tamamlayabileceğini sanıyor. Her şey o kadar güzel akıyordu ki zamanın içinden... Bir gün, yıllar sonra, saçlarımızın arasına düşecek beyazları bile birlikte hayal ediyordum. Meğer insan bazen bir hikâyede yaşadığını sanırken, aslında yalnızca bir yanılsamanın içinde yürüyormuş. Ben seni geleceğin içinde hayal ederken, sen çoktan başka bir hayatın eşliğinde durmuşsun.

Oysa ben kendimi “var” sandığım yerde, aslında hiç olmamışım. Şimdi geriye kırık parçalar kaldı. İnsan kalbi kırıldığında ses çıkarmaz; ama içindeki ışık biraz sönüyor. Gözlerinin ferisi azalıyor, hayata olan inancı bir yerinden çatlıyor. Yine de insan garip bir varlık... Parçalarını topluyor. Yeniden birleştiriyor. Belki eskisi gibi olmuyor ama yeni bir şekil alıyor. Ben de kendimi yeniden kuruyorum şimdi. Eskisi gibi olmayacağımı biliyorum. Ama belki daha gerçek, daha güçlü birine dönüşeceğim. Çünkü bazı acılar insanı yok etmez; sadece onu başka bir hâle dönüştürür. Sen ise hayatına devam edeceksin. Mantiğinla kurduğun o düzenli hayatın içinde yürürken belki her şey olması gerektiği gibi görünecek. Ama insan bazen, hayatının bir yerinde karşısına çıkan gerçek bir sevgiyi kaybettiğini fark ettiğinde, kalbinin içinde küçük bir sızı taşır. Belki bir gün, hiç beklemediğin bir anda, geçmişten bir anı gibi gülen yüzümü, çocuk gibi heyecanlanışımı, dans ederken ki neşemi hatırlarsın. O zaman kalbinin bir köşesinde ince bir sızı dolaşır.

Benim sana bıraktığım tek şey o olacak. Ben senden nefret etmeyeceğim. Çünkü nefret de bir duygudur ve ben sana hiç bir duygu bırakmayacağım; Veda ederken unutulması zor bir “çocuksu heyecan” bırakıyorum.

MENEKŞE KOKUSU

Zaman, gerçekten de her şeyin ilacı mı? Dozu fazla kullanılınca zehirleyen her ilaç gibi, o da fazla kullanılınca zehirler mi? Bu soruların cevabını, bu fani dünyada bir bilen çıkar mı?

Kendi kendine, derin düşüncelerin pençesinde kıvranıyordu. Bütün ömrünü bekleyerek ziyan etmişti. Menekşelerinin arasında beklemişti, belki de hiç gelmeyecek bir mucizeyi bekliyordu. Hayat onun elinden her şeyini almıştı; parası, sağlığı, duyguları, annesi, babası, sevdiği ve kendisi. Her şeyini kaybetmişti. Yıllardır evinden bile çıkamıyordu. Onun derdinin tek dermanı beklemektir, ama nereye kadar? Bunu kimse bilmiyordu, ki kimsesi de kalmamıştı zaten. Zaman zaman gözünden bir damla yaş süzülür, sonra bu yaş kendi kendine kururdu. Onun gözyaşlarını bile kimse fark etmiyordu. Büyük sanatçının da dediği gibi düşünüyordu; “acaba talihsiz hayatında o mutluluk saati çalacak mı?” .

Hayattan elini eteğini çekmiş, buna mecbur kalmıştı. Duygularını yüreğine, güzel anılarını ise menekşelerinin kokusuna hapsetmişti. Günlerini evinde geçiriyor, evden dışarı adım atmıyordu. Tek yaptığı şey olduğu yerde durmak ve yanındaki yardımcıları izlemektir. Birçok felaketler yaşamış, birçok acılar çekmişti. Derdini anlatacak, gönlünü hafifletecek bir tek dostu yoktu. Kalbinin kırıkları bir cam kırığı misali ciğerine saplanıyor, nefesini kesiyor, içini dağılıyordu. Yaşadıklarını düşünüyordu. Daha düğün günü annesini babasını kaybetmişti. Bu evliliğin uğursuzluğu daha ilk günden ortaya çıkmış fakat o gözlerine inen ve adına aşk denen bu illet perde yüzünden gerçekleri görememişti. Evladını kucağına almaya gittiği gün bir trafik kazasında bebeği ölmüştü. Bu dünyada yaşanabilecek ne kadar büyük acı varsa onları yaşamıştı. Annesi olmayana öksüz, babası olmayana yetim denirdi fakat evlat acısı öyle büyük bir acıydı ki bunu yaşayan bir isim bile koyamamışlar, o acıyı tarif edecek bir kelime bulamamışlardı. O hem öksüz hem yetim hem de isimsizdi artık. O günden sonra da bir daha asla eskisi gibi bir hayatı olamamıştı. Eşinin gidişi de ona gelen bir diğer darbeydi. O elim kazadan sonra âşık olduğu adam tarafından terk edilmişti, bir bakıma bu adam haklıydı da, kim onun gibi bir kadınla yaşamak isterdi? Kim kendini küçük düşürürdü böyle bir kadınla yaşayarak? On iki sene önce geçirdiği bu trafik kazasında hem bebeğini kaybetmiş hem de felç geçirmişti ve yatağa bağlı kalmıştı. Eğer yaşamaktan kasıt, nefes alıp vermek ise yaşıyordu. Fakat onun gözünde yaşamak hiçbir zaman bu olmamıştı. Güzel anılar biriktirmeden, sevmeden, sevilmeden yaşanan bir ömür, yaşamak bu değildi. Yol kenarındaki bir ottan farkı yoktu kendi gözünde. Adına insan denen bir mahluk bu kadar değersiz bir hayat yaşayamazdı, o yüzden kendini insan olarak görmüyordu bile. Bu kaza onun sadece bedeninde değil, ruhunda da tedavisi imkansız hasarlar bırakmış; sadece kemiklerini değil, kalbini de paramparça etmişti. “Daha düğün gününden anlamalıydım bu evliliğin belasını” diye düşünüyor, kendi aptallığına yanyanıyor, kendi haline acıyor ve uğruna her kötülüğü görmezden geldiği adamı maalesef ki hâlâ düşünmeden edemiyordu. Belki başka bir evrende bir arada yaşıyorlardı ve bu onun tek tesellisiydi. Çok mutlu hayalleri vardı fakat hiçbirini gerçekleştirememiş olarak bu dünyadan göçüp gidecekti.

Hayallerine o kadar üzölmüyordu bile onu en çok üzen kızı Feza'yı dünyaya getirememek, onu daha doğurmadan kaybetmek olmuştu. Daha karnındaki bir bebeğe bile sahip çıkamamıştı, anne olmak onun neyineydi? Sanki doğursa sahip çıkabilecek miydi? Doğurmadan önce bile sahip çıkamamıştı. Belki de Tanrı bildiği için, onun asla anne olamayacağını bildiği için, o günahsız meleği hemen yanına almış ve o ruhu başka bir annenin karnına üflemişti. Belki de uğruna anne babasının bile öldüğü bir aşka düşmüş olmanın cezasını bu şekilde ödetmişti. Eğer o da arkadaşları gibi kalbini değil, aklını dinleseydi şimdi anne babası yanında olacaktı. En azından onlar olacaktı. Hayatını mahveden o insanı sevmenin ağırlığı altında yıllardır eziliyordu ve bu ölene kadar devam edecekti. İyileşmenin değil ölümün umuduyla bekliyordu yatağında. Fakat zaman... Bu ilaç onu öldürmüyor, yaşatarak zehirliyordu. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Menekşelerinin kokusuna hapsedtiği güzel anlarını, o kokuyla birlikte hatırladı. Ne kadar güzel anları varsa gözlerinin önünden bir film şeridi misali geçti. Peki mutlu olduğu anlar nelerdi? Kendisi bile bilmiyordu bunu, bu yüzdendir ki mutlu olduğu anları menekşe kokularına hapsedmişti. Mutlu olduğu meçhul anları, menekşelerin var olmayan kokularındaydı.

Gamze Ay

HUZURSUZ

Biraz telaşsızım bugünlerde,
Esen rüzgara yol veriyorum, hak veriyorum.
Bilmeden gidiyorum evimin yolunu,
En dolambaçlı yolları seçiyorum.

Biraz hayıflanıyorum bugünlerde,
Romatizmalarımdan sıkça yakınıyorum.
Migrenim her salı tutuyor
Uyumadan edemiyorum.

Biraz mutsuzum belli bugünlerde,
Ayları günleri bahane ediyorum.
Kuşlar da gelmedi hâlâ
Havadan sudan dertleniyorum.

Leyla Güney

MÜNZEVİDENSİN

Şiirlerimden bir parça gibisin,
Hasrete benzer suretin;
Mısramın asaletine benzer silüetin,
Nazarında yüreğe iz bırakır sirayetin.

Şiirlerimin korkusu gibisin,
Yazamaz diye sana dair metin!
Kaybetmekten kopar kıyametin,
Sonsuz süremezse asr-ı saadetin...

Şiirlerimin kıyafeti gibisin,
Estetiği bozular sensiz Mevlana Celaleddin'in.
Hiç olursan hiç olur nazımdan kısmetin,
Döktüğüm iç olur rahmetin.

Şiirlerimin mürekkebisin,
Küsüverir sensiz en âlâ ilham perin;
Kesilir,yarattığın gözdeki ferin,
Ürperir kağıt, değince Erhamur Rahimerin.

Şiirlerimin ta kendisisin,
Halifenin kendini kurban ettiğişin,
En yüce eserinin eserlerisin,
Şiirlerimdensin şiirlerimsin...

Ceylin Melis Doğan